

Neděle 8.5.2016 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Sk 4,23-37 – Sk 12,1-17 – Ř 12,9-21 - Ko 4,2-4: O modlitbě

O letošních Velikonocích jsme si připomínali utrpení, smrt a vzkříšení Ježíše Krista. Děkovali jsme za dar Boží záchrany a nového života. Přemýšleli jsme nad tím, co u toho prožíval náš Pán a jak tyto události „zamávaly“ s Jeho učedníky. Zastavili jsme se také u jednoho ze Dvanácti, u Tomáše. Ten nedokázal uvěřit zprávě o Ježíšově vzkříšení a chtěl se o tom hmatatelně přesvědčit. Všechno nakonec dopadlo dobře. Díky osobním setkáním s Ním, díky Božímu působení mohli učedníci vyjít ze svých úzkostí a dojít k nové víře. Také Tomáš. Všichni uvěřili, že Ježíš žije, že je to jejich Bůh a Pán, a do jejich života přišlo světlo, odvaha, radost a naděje.

Pán Ježíš se vrátil ze smrti jako ten, který je silnější než smrt, jako Pán a Král. Díky víře v Něho teď vidí učedníci různé věci jinak a učí se počítat s Božími možnostmi. Ježíš Kristus se sice vrátil mezi učedníky jako ten Vzkříšený, ale nezůstal s nimi natrvalo. Odešel k Otcí, slovy Apoštolského vyznání víry „*vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha Otce všemohoucího*“. Tak se mluví o události Nanebevstoupení a učedníci to tak přijali. Pán Ježíš už sice nebyl s nimi jako dříve, ale zůstal „součástí“ jejich života. Do této situace dal svým učedníkům modlitbu, dává jim Ducha svatého, aby zůstali s Ním ve spojení. Proto křesťané s Ježíšem mluví a volají k Němu, velice osobně, konkrétně, s důvěrou i naléhavě. Učedníci mluví se svým Pánem tak, jako kdyby stál vedle nich. Tomu říkáme „modlitba“.

1. Modlitba jako společenství s Bohem

Ježíšovi učedníci a další lidé, kteří uvěřili v Ježíše Krista, velice brzy poznali, jakou je modlitba pro ně pomocí. Pravidelně se setkávají a náplní jejich setkání jsou také a hlavně modlitby. V knize Skutků apoštolských o prvních křesťanech čteme, že se „*svorně a vytrvale modlili*“ (Sk 1,14). Možná to nezasvěcenému pozorovateli přijde jako „ztráta času“, jako zbytečná a nesmyslná činnost. Ale pro křesťany je to důležité. V modlitbě vyznávají svou víru, připomínají si, že nejsou na život sami a hledají společenství milujícího a mocného Pána. Poznávají, že když se modlí, že Ježíš Kristus jedná v jejich srdcích a že ovlivňuje různé životní okolnosti. Naoko to sice hned vidět není, ale v pozadí se něco děje.

Také dnes máme podobné zkušenosti a v modlitbě prožíváme společenství s Bohem. Je to možné díky působení Ducha svatého, díky Božím nekonečným možnostem. Modlitba se odehrává v oblasti našeho vnitřního života, prostřednictvím naší mysli a díky tomu, že nás Pán Bůh stvořil se schopností duchovně žít a duchovně se projevovat. - Jako Boží děti a učedníci Ježíše Krista chceme být Bohu co nejbližší. Potřebujeme Jeho lásku, hledáme Jeho odpuštění, ptáme se na Jeho vůli. V Jeho blízkosti prožíváme radost, pokoj a posilu. Ve chvílích modliteb se ve svém nitru pro Ježíše Krista otevíráme a náš Pán nás mění. Modlitba to není jen nějaká „duchovní hra“, monolog a útěk do vlastního nitra. Upřímná a opravdová modlitba to je setkávání s Bohem, které má vliv na nás, na naše postoje a celý náš život.

2. Modlitba jako hledání Boží pomoci

Na modlitbách prvních křesťanů můžeme vidět, jak důležitá je pro věřícího člověka víra. Všechno, co se objeví v jeho životě, řeší s Bohem. Nenechává si to pro sebe a mluví s Pánem o tom, z čeho má radost, i o tom, co ho trápí. A tak se král David modlí: „*Srdce čisté stvoř mi, ó Bože!*“ (Ž 51), další izraelský král Šalomoun na začátku svého kralování prosí Boha o

moudrost (1Kr 3) a jedna izraelská žena, jmenovala se Chana, volá k Bohu a prosí o syna (1Sm 1). Nemá to Pán Bůh jednoduché, když k Němu vysíláme své modlitby. Ale On je dobrý a všemohoucí Bůh a je připraven nás obdarovávat a být nám oporou a pomocí. Ovšem nejsložitější je to tehdy, když se jako věřící dostáváme do životních krizí a prožíváme těžké věci. Král David jako věřící člověk volal ve svém trápení k Bohu. A o své zkušenosti vypráví v Žalmu 40: „**Všechnu svou naději jsem složil v Hospodina. On se ke mně sklonil, slyšel, když o pomoc jsem volal. Vytáhl mě z jámy zmaru, postavil mé nohy na skálu a do úst mi vložil novou píseň**“. David důvěřuje Bohu, volá k němu v neštěstí a prožívá Boží pomoc.

Jiný příklad je z doby apoštolské církve. Křesťané pocítují od lidí od začátku nepřátelství. Na kázání o Ježíši Kristu se na víru sice obracejí stále další lidé, ale na druhé straně vyznávání Ježíše Krista naráží na odpor a probouzí mezi lidmi nenávist. Kvůli tomu musí křesťané před soudy, dostávají se do vězení nebo umírají mučednickou smrtí. Když jednou proti nim krutě zasáhl král Herodes, nechal nejdříve popravit Jakuba a pak uvěznit Petra. A co dělají v této těžké situaci věřící? Křesťané se modlí. Ve Skutcích apošt. se o tom píše: „**A církev se za něj stále modlila k Bohu**“. Petr je ve vězení a křesťané se za něj modlí. Když se lidé modlí, Pán Bůh slyší a ve své dobrotě a moci nejednou přichází na pomoc. Tehdy večer se stalo, že někdo tloukl na dveře místnosti, za kterými se křesťané modlili. Služebna se jde podívat, co se děje, a příběhne s tím, že ve dveřích je Petr! „*To není možné! Ty ses zbláznila!*“, odpovídají ostatní. Nevíme přesně, jak dlouho se věřící za Petra modlili, ale určitě to nějakou dobu trvalo. Modlí se ráno, ve dne i v noci a volají k Bohu o pomoc. A když jim Pán Bůh dá to, zač prosili, tak tomu nevěří! To je obraz naší víry a příklad toho, jak Pán Bůh umí překvapit.

3. Bez modlitby se ve víře dál nedostaneme

Je to velmi silná a důležitá životní zkušenost, když někdo zjistí, že Bůh, kterého nevidí a nevnímá žádným jiným smyslem, slyší jeho slova a odpovídá na jeho modlitby. Věřící člověk mluví v modlitbě s Bohem o různých věcech. Ale často také o životních problémech, trápeních, o tom, že mu není dobře, že se mu nedaří a že si neví rady. Jako křesťané procházíme životními zkouškami. Nevíme předem, jak nás Pán Bůh povede. Nevíme, jestli se chce Bůh v našem životě oslavit tak, že nás vysvobodí z těžkostí a trápení anebo tak, že nám dá sílu, abychom těžké věci vydrželi. Ale jedno vědět můžeme a máme. Náš Bůh je živý, mocný a věrný Bůh. Žádná situace není pro Něho beznadějná, každý problém má řešení. On je nám nablízku, slyší naše modlitby a přichází se svou pomocí. Neváhejme přicházet k Němu i my, s modlitbou, důvěrou i nadějí. On nás miluje a On nás nezklame. Ovšem kromě toho potřebujeme vědět, že modlitbu nedává Pán Ježíš učedníkům jen pro jejich soukromou potřebu. Když apoštolové připomínají věřícím: „**Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí**“ (Ř 12,12), pak myslí také na Kristovu církev, na duchovní život sborů a jejich službu lidem. Na Pánu Ježíši zřetelně vidíme, že modlitba není prázdný náboženský zvyk ani formalita. Je to hledání Boží blízkosti, zápas o poznání správné cesty a hledání Boží rady a pomoci. Ježíšova prosba „*Bud' vůle tvá*“ připomíná, že v našich životech jde o víc než jen o to, abychom se měli dobře. **Jde o Boží dílo**. Proto mají mít v modlitbách pevné místo také přímlyvy za církev, za šíření evangelia a Božího království, za Boží slávu. Pánu Ježíši velice záleží na tom, jak se má Jeho církev. Proto by na tom mělo záležet i nám. Modleme se za svůj sbor, za jeho obnovu, za církev u nás i jinde. Zkusme udělat víc místa v našem životě Božím věcem, hledejme cesty a způsoby, jak oslavit Boha a přiblížit Ho dalším lidem. Ať je to na našich životech vidět, že má smysl věřit dnes v Ježíše Krista a žít ze síly Jeho odpuštění a Jeho lásky. Tak může být křesťanská víra pro další přitažlivější.

Bronislav Kaleta

